

V Praze dne 4.11.2010

Vážení,

s ohledem na vývoj právní úpravy, resp. vládou ČR zvažované úpravy stávajících předpisů týkajících se fotovoltaických elektráren v ČR a snahou o omezení jejich výstavby a nákladů státu na jejich podporu, považujeme za vhodné se jako odborníci z oblasti práva k této věci vyjádřit.

V první řadě je nutné na obecné úrovni vyzdvihnout fakt, že stát dosud nevyužil jakékoli nástroje, které má a vždy měl k dispozici, aby reguloval výstavbu obnovitelných zdrojů, tedy i výstavbu FVE. Přesto se nyní následky svého bezprecedentního porušení řádné správy veřejných záležitostí snaží přesunout na soukromé podnikatele, kteří neudělali nic jiného, než že v rámci Ústavou ČR zaručené svobody podnikání VYUŽILI (nikoli zneužili, jak se často v médiích tvrdí) právní rámec nastavený již před téměř pěti lety. To, že tento právní rámec nebyl nastaven dobře, je sice z pohledu dnešní zkušenosti nezpochybnitelný fakt, avšak toto je otázkou odpovědnosti našich politických špiček, nikoli záležitostí, která má dopadat na vybraný okruh podnikatelů.

V situaci, kdy bylo zřejmé, že podpora obnovitelných zdrojů v dosavadní výši, není udržitelná, nic nebránilo státu prostřednictvím stavebních úřadů a dalších stavebními řízeními dotčených orgánů státní správy, jakož i prostřednictvím energetických distribučních společností, na které stát přenesl část kompetencí v oblasti podpory obnovitelných zdrojů, výstavbu fotovoltaických elektráren (dále také "FVE") blokovat již v počáteční fázi, tedy ve fázi povolení jejich výstavby a připojení do elektrizační soustavy. Faktem totiž zůstává, že neexistuje právní nárok na provedení výstavby čehokoli, co si investor v daném území zamane, a není tedy ani právní nárok na to, aby v lokalitě zvolené investorem byla povolena výstavba FVE.

V oblasti obnovitelných zdrojů máme velice silnou praxi a nejsme si přitom vědomi jediného případu FVE v jakémkoli objemu, která by nakonec nebyla stavebním úřadem a příslušnými státními orgány povolena. Zda vůbec a jakou měrou v tomto ohledu měla na povolení FVE podíl korupce příslušných státních úředníků, je opět záležitostí řádné správy veřejných věcí, za kterou odpovídají politické špičky České republiky, nikoli investoři.

Vláda se tedy snaží hasit požár soukromými prostředky vybraných jednotlivců, přitom však stát sám tento požár před několika let zapálil a celé roky nechal rozhořívát do současných rozměrů.

Bližší detaily současného i plánovaného stavu a základní osnovu kroků, které lze jako obranu proti plánovaným změnám podniknout, se pokusíme z pohledu de lege ferenda

nastínit na následujících řádcích. Prosím vezměte na vědomí, že následující text není právním rozbohem dané problematiky.

1. Právní úprava

1.1. Zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů

V současné době parlament projednává novelu zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů (dále jen "**Zákon**"), kterou ve znění po skončení prvního čtení návrhu v poslanecké sněmovně ČR (dále jen "**Novela**"), má dojít zejména k těmto změnám:

- 1.1.1. zrušení jakékoli podpory pro nové fotovoltaické elektrárny, pokud se nejedná o elektrárnu s výkonem do 30kW, která je zároveň umístěna na střeše či fasádě budovy. Za nové se považují fotovoltaické elektrárny, které nesplní podmínky pro získání podpory podle dosavadních předpisů do 28.2.2011;
- 1.1.2. zrušení podpory pro FVE provozované v režimu ostrovního provozu, tedy bez připojení do elektrizační soustavy, pokud nebudou do elektrizační soustavy připojeny do 31.12.2011.

Shora popsané změny sledované Novelou navazují na předchozí úpravu Zákona provedenou novelou č. 137/2010 Sb., kterou byl umožněn meziroční pokles tarifu o více, než 5%, pokud návratnost investice do obnovitelného zdroje klesne pod 11 let. V rámci této předchozí změny Zákona ani Novelou nebyla přitom stanovena horní hranice poklesu, která je tedy definována z pohledu dalších ustanovení Zákona jen požadavkem na 15-ti letou návratnost.

1.2. Daňové předpisy

Vedle výše uvedeného vláda navrhuje zavedení nové daně – odvodu z elektřiny ze slunečního záření ve výši 26% v případě výkupní ceny a 28% v případě zeleného bonusu, a to z elektřiny vyrobené v období od 1.1.2011 do 31.12.2013 ve FVE uvedených do provozu v roce 2009 a 2010. Uvedené změny by měly být předmětem projednání v poslanecké sněmovně zároveň s novelizací Zákona tiskem 145, do kterého byly tyto úpravy daňových předpisů inkorporovány komplexním pozměňovacím návrhem předloženým hospodářským výborem poslanecké sněmovny dne 2.11.2010.

Z daňové sféry je rovněž podstatný návrh novely zákona o dani z příjmů již schválený poslaneckou sněmovnou parlamentu, kterou má dojít ke zrušení daňových prázdnin pro obnovitelné zdroje jako celek a výslovnému stanovení odpisů na 20let.

2. Důsledky legislativních změn podle Novely

Z výše uvedeného pak vyplývá následující:

2.1. Podmínky pro zachování tarifu

Ani po novele není uspokojivě vyřešena otázka jaké podmínky má FVE splňovat pro přiznání podpory podle Zákona k určitému časovému okamžiku.

V tomto ohledu je třeba upozornit na praxi Energetického regulačního úřadu (dále jen "ERU"), která z našeho pohledu není v souladu s aktuálním zněním Zákona ani s jeho zněním po Novele. Podle publikovaného výkladu ERU k zachování tarifu platného pro konkrétní rok není třeba jen uvést FVE do provozu (tedy oficiálně zahájit alespoň zkušební provoz), ale je nutné v rámci daného roku získat i licenci, uzavřít smlouvu s energetickou distribuční společností na realizaci podpory energie vyrobené v dané FVE (výkupní cena či zelený bonus) a skutečně začít dodávat do elektrizační soustavy alespoň v režimu zkušebního provozu.

Vzhledem k tomu, že Zákon pro stanovení tarifu pro danou FVE požaduje jen tolik, aby FVE byla v daném období uvedena do provozu, je podle našeho názoru výše uvedené stanovisko ERU i praxe distribučních společností, které podporu realizují, v rozporu se Zákonem.

Filozofie Zákona je totiž postavena na návratnosti investice do konkrétního obnovitelného zdroje energie ("OZE"). Proto tedy Zákon výši podpory vztahuje na zdroj, který již byl zainvestován s tím, že logicky investice ve smyslu nákladu na vybudování zdroje končí okamžikem, kdy je zdroj fyzicky dokončen a po technické stránce je možné jej provozovat. Z toho důvodu tedy Zákon jako okamžik rozhodující pro stanovení tarifu platného pro daný zdroj, tedy i FVE, stanoví jeho uvedení do provozu. Za okamžik uvedení FVE do provozu je pak ve smyslu příslušných stavebních předpisů nutné považovat okamžik, kdy byl příslušným stavebním úřadem povolen zkušební provoz FVE, popřípadě byl provoz daného zdroje jinak úředně povolen, především kolaudačním souhlasem příslušného stavebního úřadu.

Pokud ERU k zachování tarifu požaduje i získání licence a dodávku elektrické energie do elektrizační soustavy, jedná se o požadavky týkající se podnikatelské činnosti spočívající ve výrobě elektrické energie, které jsou v rozporu se Zákonem. Zákon výši podpory vymezuje ve vztahu ke zdroji a nákladům na jeho vybudování v určitém období a záležitosti související s výrobou elektrické energie jako podnikatelskou činností jsou podle jeho znění již irelevantní.

Podle jasného znění Zákona je totiž v zásadě možné uvést FVE či jiný OZE do provozu a v navazujícím období nevyrobit a do elektrizační soustavy nedodat ani jedinou kWh (např. protože FVE není připojena do elektrizační soustavy, není k

dispozici licence na výrobu či podnikatel se prostě rozhodl výrobu – svoji podnikatelskou činnost - zahájit později).

Po dobu, po kterou FVE nevyrábí, samozřejmě nedochází k výplatě jakékoli podpory, a to jak ve formě výkupní ceny tak ani ve formě zeleného bonusu, které se vždy vztahují až na vyrobenou energii.

Pokud však jednou v budoucnu FVE zahájí dodávky do elektrizační soustavy, podpora na takto vyrobenou energii by ve smyslu Zákona měla být stanovena ve výši platné pro zdroje uvedené do provozu v roce, ve kterém byla do provozu ve shora uvedeném smyslu uvedena i předmětná FVE. Tarif platný pro rok, ve kterém byla skutečně zahájena výroba, není dle našeho názoru rozhodující.

Na podporu stanoviska, že výklad ERU není v souladu se Zákonem, lze uvést jako příklad i to, že je-li OZE, tedy i FVE provozována výlučně za účelem vlastní spotřeby v navazujících provozech, není licence na výrobu elektrické energie vůbec zapotřebí – výroba v tomto duchu totiž není samostatnou podnikatelskou činností, a s ohledem na spotřebu 100% vyrobené energie provozovatelem FVE není nutné ani FVE připojit do elektrizační soustavy. Podpora ve smyslu Zákona se na takový zdroj však nepochybně vztahovat bude, čímž se opět dostáváme k závěru, že požadavek ERU, a potažmo i energetických distribučních společností, na získání licence na výrobu elektrické energie a dodávku do elektrizační soustavy jdou nad rámec Zákona a jsou tedy protiprávní.

Z pohledu výše uvedeného tedy pro zachování podpory podle Novely podle našeho názoru stačí, aby FVE byla uvedena do provozu ve smyslu příslušných stavebních předpisů do 28.2.2011.

2.2. Výše tarifu

Novela sice přiznává podporu pro FVE, pokud splní podmínky pro podporu podle dosavadních předpisů do 28.2.2011 (které to jsou viz předchozí bod), tím však nic neříká o tom, jaký by se na FVE měl uplatnit tarif.

Již podle novely Zákona publikované ve Sbírce zákonů pod č. 137/2010 Sb., může při zkrácení návratnosti investice do FVE pod 11 let dojít k meziročnímu snížení tarifu o více než dosavadních 5%. S ohledem na aktuální náklad na vybudování FVE se diskutuje i o více než 30% poklesu pro rok 2011 oproti současnému tarifu.

Pokud tedy Novela zachovává podporu pro zdroje, které se kvalifikují do 28.2.2011, zároveň tím říká i to, že bude-li zdroj uveden do provozu v roce 2011, bude na něj aplikován tarif pro rok 2011.

Vzhledem k tomu, že zatím není zřejmé, jakou výši tarifu ERU pro rok 2011 vyhlásí, je možné obecně konstatovat jen tolik, že uvede-li investor FVE do provozu po 1.1.2011, ale před 28.2.2011, bude oprávněn čerpat podporu, ale

pouze ve výši stanovené pro zdroje uvedené do provozu v roce 2011, tedy podle katastrofických odhadů i o 30% nižší, než čerpají zdroje uvedené do provozu letos.

Samozřejmě je otázkou, jakou výši tarifu stanoví ERU pro rok 2011 poté, co bude přijata Novela. Není úplně vyloučeno, že na dobu dvou zbývajících měsíců podpory již nedojde k drastickému snížení tarifu, jak se v současnosti diskutuje. Právní rámec k takovému drastickému snížení ale existuje.

2.3. Ostrovní provoz

Donedávna panovala nejistota ohledně toho, zda je vůbec možné uplatnit podporu v režimu Zákona na ostrovní provozy. Alespoň tuto záležitost Novela osvětluje, protože pokud se stanoví termín, do kdy je nutné ostrovní provoz připojit do elektrizační soustavy k zachování podpory, je nutné dojít k závěru, že dosud se podpora na ostrovní provoz vztahovala, jinak by nebylo nutné přechodné období pro připojení k zachování podpory vůbec stanovit.

V situaci, kdy stát jasně deklaruje snahu omezit výdaje na elektrickou energii vyrobenou ve FVE, nelze podle našeho názoru Novelu interpretovat tak, že ve skutečnosti rozšiřuje podporu na takový typ fotovoltaické elektrárny, na který se dosud podpora nevztahovala.

2.4. Zdanění

Nová úprava daňových předpisů je reálně schopná zlikvidovat každou FVE, která je financována s pomocí bankovního úvěru s obvyklou mírou vlastních prostředků (20-30%).

Dopad dodatečného zdanění pak nepůjde jen na vrub provozovatelům FVE, ale i subjektům, které jim poskytly financování, tedy bankám a leasingovým společnostem.

Bude-li zavedena diskutovaná 26% daň, povede to podle našeho názoru k dramatickým změnám na trhu fotovoltaiky, protože drtivá většina investorů nebude disponovat dostatečnými vlastními prostředky, aby byla schopná vykrýt dramatický propad v cash-flow jejich projektů. Jediným myslitelným výsledkem pak u kvalitních projektů bude prodej investorovi s nižším očekáváním návratnosti, v ostatních případech pak bankrot.

Vzhledem k tomu, jakou lekci právní nejistoty nám vláda v oblasti obnovitelných zdrojů udělila, je však otázkou, zda se i pro kvalitní projekty podaří najít nového investora.

Nebude-li restrukturalizace projektů v reálném čase možná, v důsledku to může vést k obrovským ztrátám ve finančním sektoru, protože neúspěch projektů ponесou s ohledem na míru své angažovanosti především banky a jiné subjekty poskytující externí financování. Z pohledu nedávné finanční krize, z jejichž

důsledků se naše ekonomika jen pomalu vzpamatovává, je současný neskutečně nesystematický přístup vlády k problematice OZE opravdu zarážející.

3. Praktické aspekty

Logickým důsledkem již provedených změn Zákona či změn plánovaných v Novele a chystaných změn daňových předpisů pak je, že investoři hledají ochranu své investice proti její neočekávané devalvaci.

Z tohoto pohledu se podle našeho názoru nabízejí různé varianty podle toho, zda se jedná o mezinárodní investici, či investici čistě národní. Za zahraniční investici pak lze považovat veškeré projekty FVE, které ve své majetkové struktuře mají podíl zahraničních prostředků, a nebývá rozhodující, na jaké úrovni jsou tyto prostředky investovány. Typicky se bude o zahraniční investici jednat v případech, kdy společníky či akcionáři společnosti, která hodlá vybudovat FVE, jsou zahraniční subjekty (soukromé osoby – cizí státní příslušníci, či zahraniční právnické osoby).

Dostupné prostředky se také liší podle toho, jaká konkrétní změna v legislativě na daný projekt dopadá. Zrušení podpory se logicky týká jen nových zdrojů (alespoň bude-li zachován koncept Novelu), na druhé straně nové zdanění a zrušení daňových prázdin bude mít dopad i na stávající zdroje.

Možnosti řešení se dále dělí podle toho, zda se jedná o investici realizovanou (výsledek je funkční FVE), popřípadě investici, kterou s ohledem na legislativní změny nebylo vůbec možné realizovat. V tomto ohledu bychom jako dělicí okamžik pro možnost uplatnit vůbec nějakou ochranu považovali změnu územního plánu, popřípadě právní moc stavebního povolení k výstavbě FVE. Toto jsou podle našeho názoru první okamžiky, kdy "nápad" pro novou podnikatelskou činnost materializuje do investice, ve vztahu ke které lze uvažovat o ochraně.

3.1. Národní investice

Bohužel je třeba konstatovat, že u čistě národních investic se k jejich ochraně sice několik nástrojů nabízí, ale žádný z nich nevede k jasnému a předvídatelnému výsledku a i jejich uplatnění v režimu národních předpisů je samo o sobě komplikované. V této souvislosti si prozatím bez hlubšího právního rozboru dovolujeme poukázat na některé aspekty, které by mohly sloužit jako základ argumentace při uplatňování nároků vůči státu z pozice národního investora.

Pokud se jedná o nové zdroje a vztah ke zrušení podpory Novelou, jistý prostor zde poskytuje rozdíl ve výkladu aplikovaném ze strany ERU oproti právně teoretickému výkladu Zákona k otázce okamžiku uvedení FVE do provozu, jak je blíže rozebrán v bodě 2.1.

Okrajovou problematikou je pak způsob výpočtu tarifu v návaznosti na navýšení příjmů z FVE, kdy podle současné metodiky bere ERU v podstatě v úvahu jen holé realizační náklady a pomíjí náklady na financování. Zákon sám o sobě metodiku

výpočtu tarifu nestanoví, operuje jen s pojmem návratnost investice. Celosvětově přijímanou složkou výpočtu návratnosti na investici ovšem je i náklad na financování, který ERU opomíjí a měl by zřejmě být do výpočtu také zahrnut. To by mělo vést k navýšení tarifu, resp. k menšímu snížení tarifu, než se aktuálně očekává.

Samostatným tématem hodným analýzy je i vliv zdanění na návratnost – logicky by se dalo očekávat, že návratnost investice je nutné počítat z reálných peněžních toků. Pokud si z nich stát vezme dodatečných 26%, jak vláda nyní plánuje, nepochybně i tento fakt je nutné do výše tarifu promítnout, protože snížení v reálných výnosech FVE po zdanění nutně posune návratnost.

Po stránce změn v daňových předpisech může být cesta v argumentaci protiústavností nově uvažované 26%-ní daně, avšak toto před přijetím konkrétní úpravy nelze blíže analyzovat.

Shora uvedené varianty je však nutné uplatnit na národní úrovni a je otázka, zda soudy, jako státní orgán, který ve věci bude finálně rozhodovat, budou interpretovat Zákon podle jeho znění, nikoli podle politické objednávky.

V souhrnu je tedy nutné uzavřít, že pro čistě národní investici sice prostředky ochrany existují, ale jsou velice omezené a jejich úspěšné uplatnění více než nejisté.

Má-li tedy český podnikatel ve fotovoltaice jakoukoli možnost přesunout svoji investici do zahraničí, resp. nechat ji převzít zahraničním subjektem, nelze tento postup než doporučit s ohledem na možnost uplatnit pak ochranu v režimu mezinárodní ochrany investic, která je ve zkratce popsána níže. Výsledek eventuelní arbitráže s Českou republikou je samozřejmě vždy nejistý, ale je rozhodně lépe mít možnost arbitráž alespoň zahájit a riskovat výsledek, než takovou možnost nemít vůbec.

3.2. Zahraniční investice

Oproti čistě národní investici se zahraničnímu investorovi nabízí jeden důležitý instrument, a to ochrana v režimu mezinárodních dohod o ochraně investic s možností zahájit mezinárodní arbitráž proti České republice, pokud Česká republika nárok vyplývající z mezinárodní dohody dobrovolně neuspokojí.

Tato ochrana se liší podle obsahu konkrétní, obvykle bilaterální, dohody mezi Českou republikou a domovským státem zahraničního investora. Rozsah ochrany, popřípadě zda vůbec ochrana existuje, tedy záleží na tom, zda je mezi domovským státem zahraničního investora a Českou republikou uzavřena dohoda o ochraně investic, a pokud ano, jak je v dané dohodě ochrana a její rozsah vymezen.

Výhodou mezinárodních arbitráží z pohledu investora je především to, že o sporu nerozhodují státní orgány a tedy teoreticky nelze rozhodčí senát ovlivnit politickou objednávkou jednoho státu.

Další obrovskou výhodou je to, že pravidla pro výpočet náhrady z poškozené investice nejsou zdaleka tak rigidní, jak je tomu například při výpočtu náhrady škody z nesprávného úředního postupu v režimu českého právního řádu. (Vedle jiného umožňuje český právní řád uplatnit vůči České republice náhradu škody v případech, kdy k ní došlo nesprávným úředním postupem státního orgánu. Do této kategorie však nespádají změny v právní úpravě, a tedy v režimu těchto předpisů není možné o náhradě škody způsobené předmětnými legislativními změnami vůbec uvažovat.)

V mezinárodní arbitráži však lze uplatnit nároky nezávisle na národní právní úpravě, resp. právě změna národní právní úpravy sama o sobě často zakládá nárok odůvodňující zahájení takové arbitráže.

Z pohledu mezinárodní ochrany investic a s ohledem na již provedené, popřípadě očekávané změny v legislativě týkající se fotovoltaiky, lze na obecné úrovni uvažovat o náhradě především z následujících důvodů:

- 3.2.1. zrušení meziročního poklesu tarifu o nejvíce 5% (již provedená změna), pokud investice alespoň částečně proběhla před související změnou legislativy;
- 3.2.2. zrušení podpory pro FVE o vyšším výkonu, než 30kWp, a to jak ve vztahu k projektům, které se do zrušení podpory nepodařilo dokončit, tak popřípadě i k projektům, které nebyly vůbec zahájeny s ohledem na plánované zrušení podpory. Zde podle našeho názoru hraje stěžejní roli i extrémně krátké přechodné období, ve kterém by bylo oproti současné právní úpravě nutné FVE zrealizovat k zachování podpory (žádný limit podle současné právní úpravy/do 28.2.2011 podle Novelty);
- 3.2.3. diskriminační zdanění příjmů z výroby ve fotovoltaických elektrárnách. Tato problematika bude vyžadovat hlubší analýzu poté, kdy bude k dispozici konkrétní návrh zákona. Pokud nová právní úprava bude odpovídat v současnosti diskutované koncepci, jedná se zřejmě o diskriminační daň, před kterou bilaterální dohody o ochraně investic, kterými je Česká republika vázána, zhusta ochranu nabízejí.

Zvláštní kapitolou pak je výpočet částek, které bude možné v rámci ochrany investice uplatnit. V zásadě podle našeho názoru přicházejí v úvahu dva modely, a to buď náhrada výnosu, popřípadě náhrada části základní hodnoty investice v takovém objemu, aby zbývající část investice poměrně podávala původně očekávaný výnos. Zde podle našeho názoru bude záležet především na tom, v jaké fázi investice se ochrana uplatňuje (projekt je již dokončen / investice se vůbec nezrealizovala).

3.3. Co dělat – příprava na arbitráž

Ovlivnit legislativní proces ze strany běžného investora není prakticky proveditelné. Zejména ne v případě, kdy by cílem bylo zastavit parlamentem již projednávané návrhy zákonů a zamezit jejich přijetí.

Z toho důvodu investorům podle našeho názoru nezbývá než soustředit se na přípravu pro případ nejhoršího, tedy vytvořit si podmínky pro nejvyšší možnou míru ochrany své investice.

Jak bylo uvedeno shora, výrazně lepší možnosti ochrany se nabízejí pro zahraniční investice. I v rámci zahraničních investic však existují rozdíly podle toho, jaký je domovský stát investice.

Nelze tedy než doporučit, aby investoři provedli analýzu své struktury a zjistili, zda se nacházejí v jurisdikci, která nabízí nejširší možnou ochranu pro jejich investici. Pokud tomu tak není, logickým řešením je pokusit se investici přemístit do odpovídající lokality.

Přemístění investice se pak týká především čistě národních investic, jejichž přemístění do zahraničí, resp. jejich převzetí zahraničním subjektem, který bude mít domicil ve vhodné jurisdikci, je otázkou několika dní, a přitom zásadně vylepší možnosti řešit katastrofu, kterou pro české podnikatele vláda přichystala.

Zde považujeme za vhodné zdůraznit, že podle našeho názoru na eventuelní restrukturalizaci investice není času nezbyt. Podle našeho názoru lze restrukturalizací vytvořenou ochranu investice uplatnit jen ve vztahu k takovým dopadům legislativních změn, které nastaly PO provedení restrukturalizace. Nelze dobře argumentovat o ztrátě hodnoty projektu, pokud do něj bylo investováno až poté, kdy byla přijata nová právní úprava snižující její výnosnost.

Např. tedy podle našeho názoru nelze úspěšně uplatnit ochranu před zvýšením meziročního poklesu tarifu, pokud zahraniční investor do projektu investoval až nyní, počátkem listopadu, když právní úprava umožňující snížení tarifu platí již od května.

Rámcem tohoto pojednání, které svojí povahou není právní analýzou, již překračuje polemika nad tím, zda na přesun investice není pozdě již nyní, kdy je téměř jisté, že právní úprava změněna bude. Určitě je ale lépe mít alespoň teoretickou možnost mezinárodní ochrany investice uplatnit a až v rámci procesu vymáhání ochrany řešit konkrétní úskalí, než se takové možnosti nečinností zbavit úplně tím, že investice zůstane na čistě národní úrovni.

3.4. Co dělat – ostatní případy

Pomineme-li mezinárodní ochranu investice, je v ostatním bohužel poměrně málo, co lze učinit v tuto chvíli.

V předchozích částech tohoto pojednání byly nastíněny jisté rozpory mezi praxí a právní úpravou především ve vztahu ke stanovení tarifu, resp. aplikovatelnosti tarifu na konkrétní FVE a toto je v zásadě jediná cesta, jakou se bude možné ubírat, pokud projekt nepůjde podle plánu (drtivá většina aktuálně rozestavěných projektů FVE má plánovaný termín dokončení a připojení do konce roku 2010).

Jedinou smysluplnou činností v tomto ohledu tedy je, soustředit se na dokončení projektu podle harmonogramu a není-li to plně možné, soustředit se na splnění alespoň minima požadavků k zachování podpory podle Zákona, a to uvedení zdroje do provozu do konce roku. I když ostatní úkony směřující k úplnému dokončení a zahájení výroby nebude z jakéhokoli důvodu možné stihnout (EUR nevydá licenci, distribuční společnost využije maximum času k připojení FVE do elektrizační soustavy či k uzavření smlouvy o podpoře), je naprosto nezbytné mít reálně instalován výkon a povolen alespoň zkušební provoz. Pak lze problém řešit alespoň následně.

Není-li instalován výkon a není-li ani úředně povolen provoz, byť v režimu zkušebního provozu, nelze podle našeho názoru doufat v úspěšný konec ve smyslu zachování tarifu 2010. Spoléhat se na to, že ERU v případě přijetí Novely nebude na poslední dva měsíce trvání podpory tarif výrazně měnit, nelze doporučit.

Jan Balada, advokát

jan.balada@ueba.cz

partner Ueltzhöffer Balada, advokátní kancelář

www.ueba.cz